

B

EXERCITATIO
M E D I C A
VIGESIMA:

In almâ Argentoratensium Aca-
demiâ proposita:

PRÆSIDE
MELCHIORE SEBIZIO
juniore, Doctore ac Pro-
fessore Medico:

Respondente
IOHANNE CHRISTOPHORO
OSIANDRO Adelbergenſi.

ARGENTORATI,
Typis exſcribebat Joannis Andrea.

Anno M. DC. XXIII.

PROBLEMA I.

AN venæ sentiant? *Affirmativa pro se auctoritatem habet Galeni & rationem. Nam Galenus l. 16. us. part. c. 2. scribit, arterias & venas sentire: non autem voluntario motu moveri. Hujus enim esse musculum. Ratio vero est duplex: 1. quia Exerc. 13. probl. 6. probatum, membranas instrumentum tactus esse. Venarum autem substantia membranosa est. 2. quia venis & arterijs perpetui ferè comites sunt nervi, velut auctoritas monstrat. At nervi motum & sensum partibus communicant. Verùm negativa veritati est magis consentanea. Sic enim Galenus l. 16. us. part. c. 2. arteria & vena cujusq; partis sensus omnino sunt expertes: sive illas rumpas, sive uras, sive incidas, sive laqueo excipias. Ratio est in promptu: quia per tunicas earum nulli nervi sunt dispersi. Et licet vicine sint nervis: tamen sensum ab ijs non mutantur: sicuti neg. ossa à periostijs. Substantiam vero illarum quod attinet, membranas quidem ea similis est: at propriè membrana non est. Si sensum habere dicantur venæ, naturalis is est, quo natura ductu jucunda & molesta sentiunt, sicut alia partes: non animalis, quem nervi conferunt. Hæc enim sensus distinctio colligi posse videtur ex c. 4. l. de plenitud. Aut si maximè animalis esse dicatur, non tamen tunicis earum proprijs acceptus ferendus est: sed membranis, quibus sunt investitæ.*

I I.

Sintné nervi arterijs continui, ita ut nil sint aliud, quàm exiliores factæ arteriæ? *Galenus scribit l. 1. de plac. Hipp. & Plat. c. 7. Agentem olim defendisse Praxagoram: & nervos credidisse ramos esse exiliores arteria magna, in quos illa degeneraret. Idem videtur voluisse Aristoteles l. 3. histor. an. c. 5. cum ait, Aortam esse nervosam: & extremitates quidem illius omnino nervo constare. Non enim cavas esse. Idem deniq; ex recentioribus Cæsalpinus statuit. Ratio est: quia ligatis carotidibus arterijs,*

A 2

terijs,

terijs, sequitur privatio sensus ac motus in toto corpore, propter interceptionē spiritus vitalis, qui per illas arterias ad cerebrū derivatur: & postea factus animalis per nervos in totum corpus distribuitur. Deinde quia cum spiritus vitalis ex corde per arterias mittitur ad cerebrū, necesse est, ut aut ex arterijs in substantiam laxam cerebri effundatur, & ex eā rursus in nervos ingrediatur: aut ut nervi arterijs sint continui. At prius videtur esse absurdum, & pugnare cum naturā spiritus vitalis. Cum enim is extra vasa propria sese dilatare soleat, majusq. spatium occupare, fieri non potest, ut per angustissima orificia nervorum in substantiam eorum ingrediatur. Verū falsitatem hujus dogmatis primum *avrofia* demonstrat, quæ nullam talem continuitatem nervorum cum arterijs concedit. Deinde ratio redarguit. I. quia si nervi essent extremitates arteriarum, & quidem attenuatæ exiliioresq. factæ: tot essent nervi quot arteria. At consequens est contra sensum: qui multo majorem numerum nervorum quàm arteriarum ostendit. II. quia perpetuò essent arterijs minores: quod rursus falsum esse *avrofia* in brachijs & cruribus demonstrat: in quibus nervi maximi & crassissimi. III. quia extrema arteriarum minimè pulsarent: sed nervorum in modum quiescerent. IV. quia arteria & nervi non distincta vasa essent: non ex diversis prodirent fontibus: non differentes haberent fines & usus: non propriam & peculiarem obtinerent structuram. Quorum enim vasorum est identitas, illorum quoq. idem est principium: idem finis: eadem fabrica.

I I I.

Vtrum nervi venarum sint propagine? Est ex recentioribus quidam, qui docuit, nervos nihil aliud quàm venas esse. Has enim cum ad cerebrum pervenerunt substantiam, in nervorum naturam degenerare. Præter alia verò argumenta, quibus suum placitum confirmare studet, etiam hoc utitur: quoniam mirabilem humorum *mutacionem* videmus ex venis in nervos: & vice versâ ex nervis in venas. Nam colicus dolor sæpè in paralyfin definit: & contra hæc in illum non raro mutatur: quod fieri non posset, si nervi non essent venis continui. Sed hæc opinio

nio

nio rursus sensu refellitur: qui venas & nervos vasa planè distincta, & multis in locis contigua quidem: at nullo modo continua esse monstrat. Deinde & ratio persuadet, continua non esse. Forent enim nervi, non secus ac vene, cavi: sanguinem continerent: medullâ cerebri carerent: minores ubiq; essent venis: quia earum extremitates: deniq; aut unum, aut duo principia haberent. At unum non habere fidem faciunt oculi. Si verò duo haberent, sequeretur, vasa esse distincta, ad distinctos usus à naturâ facta. De migratione doloris colici in *μάγειρον*, cujus non tantum neoterici: verum etiam prisce artis proceres, inter quos Paulus Aegineta lib. 3. cap. 18. & 43. nec non Avicenna lib. 1. can. fen. 2. doct. 1. cap. 1. & lib. 3. can. fen. 16. tract. 3. c. 6. meminerunt, in actu *διακρίσεως*, siquidem occasio nobis data fuerit, dicemus.

I V.

Num verum illud Aristotelis, cutis capitis sensu caret? Aristoteles non tantum hoc affirmat lib. 3. hist. an. cap. 11. Sed & ratione confirmat: quoniam cutis in capite, nullâ interpositâ carne, osi adheret. Carnem enim quandoq; *ἄπ' αὐτοῦ* tactus statuit: velut problem. 6. exercit. 18. ostendimus. Nos rationem quidem Aristotelis non agnoscimus: pronunciatum autem ejus cum limitatione admittimus. Nam *ἡ ἀλεθρία* vel id dicitur, quod omni prorsus sensu est orbatum: ut os, cartilago, unguis, pilus, &c. vel id, quod quidem sensum aliquem habet, sed hebetem atq; obtusum. Priori ergo modo cutem capitis insensilem esse negamus: posteriori verò concedimus. Nam si incidatur in contusionibus, abscessibus, aut vulneribus, sentit quidem & dolet: sed non tam exquisitè, quàm cutis in locis alijs.

V.

Probandumne illud Aristotelis, hominis caput *ἄσπερον* est, ex carne? Dicit hoc Philosophus lib. 2. de part. an. cap. 10. & non tantum anteriorem ejus partem carne vacare scribit: sed etiam posteriorem. Rationes adfert duas. 1. quia si à carnis copiâ circumdatum esset, cerebrum valde caleret: idq; ob sanguineam carnis naturam, qua calida. Si caleret, officium, cujus causâ fabricatum, facere.

facere non posset. Quod enim calidum est, refrigerare nequit. At-
 qui officium cerebri est calorem cordis temperare: quemadmodum
 Philof. lib. dod. c. 7. probavit. 11. quia si caput carne obiectum
 esset, utiq. non parum gravaretur. & per consequens erectum esse
 non posset. Nihil enim erigi potest, quod onere pressum. Atqui
 caput erectum esse decet. Nos duplicem adhibemus distinctio-
 nem: unam capitum: alteram vocis ἀσάρον. Caput vel sumitur preside
 atq. anguste, pro domicilio tantum & propugnaculo cerebri: quod
 veteres ἀσάρον τῆς κεφαλῆς olim vocabant. Extat hec significatio
 apud Hipp. lib. de vuln. capitis. Vel fusc & vulgariter, pro toto
 supremo ventre, qui vertice & primâ colli vertebrâ circumscri-
 bitur. Ἀσάρον autem 1. illud dicitur, quod omni prorsus carne de-
 stitutum est. 2. quod parum carnis habet. Itaq. caput priore modo acce-
 ptum ἀσάρον concedimus. Posteriori nequaquam. Pars enim illius
 glabra, cujus superior pars frons, inferior facies dicitur, carnes tum
 glandulosas, tum musculosas habet plurimas. Imò ne priori qui-
 dem modo sumptum planè est ἀσάρον. Nam circa tempora muscoli
 sunt insignes, ἡσθητικὰ appellati. In os verò occipitis multi inse-
 runtur muscoli, qui motibus capitum sunt dicati. Ἀσάρον ergo est,
 quia comparatum cum medio & imò ventre parum carnis obinet.
 Prima autem Aristotelis ratio nihil apud Anatomicos valet. No-
 biliorem quippe usum cerebrum habet, quam refrigerationem cre-
 dis, uti sequenti exercitatione planum faciemus.

V I.

An aliqua pilorum capitum, qui capilli dicuntur, sit uti-
 litas? Sexcenties ab Aristotele & Galeno inculcatum fuit, DEVM
 & NATVRAM nihil frustra facere. Frustrâ autem facti essent ca-
 pilli, si omni prorsus utilitate carerent. Quenam ergò est illa? 1.
 ut caput orient. 2. ut cerebrum, quod & ratione propria comple-
 xionis, & ratione situs, quia à caloris fonte longius distitum, & ra-
 tione alicuius officij, quatenus frigidum aerem per nares attrahit,
 & ratione esum ac membranarum, quibus est circumdatum, fri-
 gidissimè est, tegant & calefaciât. 3. ut id ab externis alijs injurijs
 descendant. 4. ut sui generatione, & auctione, fuliginosa cerebri
 excrementa, quæ partim ex propriâ nutritione resultant: pat-

sim verò ad illud, velut ad caminum, ex subjectis partibus ele-
vantur, consumant. Natura quippe, inquit Aristotel. l. 2. de gen.
anim. c. 4. perinde ut paterfamilias nihil amittere solet, ex quo
facere aliquid commodi potest. Decori ergo sunt capilli, utiles, &
necessarii: & ita quidem, ut ex albo illorum sint pilorum, quos
Philos. l. 3. hist. an. c. 11. οὐχ ἑστῶς, congenitos, vocat: quales etiam
sunt superciliarum & palpebrarum. Idem namq; ibidem pilos in
οὐχ ἑστῶς καὶ ἐσθῶς ἑστῶς dispeccit.

VII.

Rectè dicat Aristoteles l. 3. part. an. c. 11. inter mem-
branas maximas & robustissimas esse, quæ cor & cerebrum
ambiunt: Rectè & rationabiliter hoc se dicere Aristoteles putat:
quia cor & cerebrum membra sunt p̄cipua & maxima, maximè principa-
lia. Talia autem præcipuam tutelam & custodiam desiderant: quæ
non nisi per robustiores membranas præstari potest. Nos robustif-
simas quidem concedimus duas, alteram quæ dura mater, & cras-
sa meninx: alteram quæ pericardium, cordis involucrium, capsula,
capsula, arcula, & ab Hippoc. l. de corde ~~καρδίας~~, vagina cordis nomi-
natur. Ratio est: quia crassissima & densissima. Meningem verò
alteram, quæ tenuis, & pia mater vocatur, unam ex robustissimis
credere non possumus. Facile siquidem pro tenuitate & subtilita-
te sui corporis lacrat. Neg. videmus, cur pericardium pro unâ
ex maximis membranis haberi debeat. Est enim corde paulo dun-
taxat majus: tantùmq; à corde distat, quantum pro ejus dilatatio-
ne, & continendo humore seroso est necesse. Duram vero me-
ningem maximam propterea membranam esse censemus: quia non
tantum cerebrum involvit: sed etiam spinalem medullam, &
in unum nervos omnes, quorum infinita fere est multitudo.
Trajectis etiam per suturas filamentis pericranium & periostium
constituit. Reduplicatur præterea in capitis vertice, cerebrum
in dextrum & sinistrum dividens: & hac reduplicacione
illud corpus, quod falcem appellant, format. Posterius verò, ubi
cerebrum à cerebello separat, quadruplicatur. Ex quibus liquet,
dura matris amplissimam esse molem: paulo autem minorem ma-
tris

eris pia: quippe qua & ipsa tum cerebrum, tum spinalem medul-
lam, tum nervos omnes investiat.

VIII.

An cerebrum sit frigidum? Sententia negativa ratio-
nes habet plausibiles. Quod enim cerebrum calidum sit, seqq. ra-
tionibus probari potest. I. quia multas habet arterias à caroti-
dibus; multasq. venas à jugularibus: & consequenter etiam mul-
tum sanguinis tum alimentarij, tum vitalis. II. quia spiritus
generat animales, qui præcalidi, tenues, valdeq. mobiles: quorum
causa non frigus est: sed calor. Quin imò ipsi quoq. officinam suam,
cerebrum, calefaciunt. III. quia plurimas exercet actiones: mo-
tum, sensum, phantasiam, memoriam, reminiscenciam, ratiocina-
tionem: ut de functionibus naturalibus, ac cumprimis de con-
coctione, nihil jam dicamus. Ad hæc autem actiones obeundas
inepta est frigiditas: aptissima caliditas. IV. quia nobilissimo
membro, quale ratione officij cerebrum est, nobilissima debetur
qualitas. Atqui talis est calor: V. quia partibus frigidis, ossibus
scilicet & membranis, est circumseptum. Solet enim natura, inquit
Aristoteles lib. 2. de part. an. cap. 7. semper emoliri contra cu-
jusvis exuperantiam auxilium per conjunctionem rei adversæ:
ut excessum alterius compenset ac moderetur. VI. quia que ra-
tio est in $\mu\alpha\chi\rho\sigma\tau\omega\mu\omega$, eadem videtur etiam in $\mu\alpha\chi\rho\sigma\tau\omega\mu\omega$. Pulcherrima
enim utriusq. $\kappa\acute{o}\sigma\mu\alpha$ est harmonia & concentus. Et homo, qui
natus est $\epsilon\sigma\chi\acute{\alpha}\delta\iota\sigma$ $\mu\alpha\chi\rho\sigma\tau\omega\mu\omega$ titulum gerit, ad similitudinem $\mu\alpha\chi\rho\sigma\tau\omega\mu\omega$
conditus dicitur. At in $\mu\alpha\chi\rho\sigma\tau\omega\mu\omega$ calidiora corpora superiorem
occupant locum: frigidiora inferiorem. Ergo cerebrum hominis
merito calidum statuitur: quoniam in editissima sede collocatum,
VII. quia nullum membrum frigidum est in corpore vivente. Omnia
enim à calore cordis influente calefiunt. E. & cerebrum. VIII.
quia cerebrum est medulla cranij. Plato enim $\mu\omega\alpha\lambda\delta\iota\sigma$ illud nuncu-
pat: alij cum adjectione $\epsilon\gamma\kappa\epsilon\sigma\tau\alpha\lambda\iota\sigma\tau\omega$: ut distinguatur à $\beta\alpha\chi\iota\sigma\tau\omega$. At
medulla omnis calida est: velut patet ex c. 6. & 7. l. 2. de part. anim.
IX. quia Aristot. l. 3. hist. an. c. 17. dicit, cerebrum adipe pin-
guescentium pinguisculum esse: sero vero obessorum squali-
dinsculum. Sed pingue calidum est: l. 4. part. an. cap. 3. quoniam
aerem

aëreum & igneum: 1. 2. part. an. c. 5. Verùm pro affirmativâ
non tantum rationes, sed etiam auctoritates Hippocratis, Aristoteli-
s, & Galeni adferuntur. Hippocrates lib. de gland. ait, ce-
rebrum sedem ac metropolin esse frigidâ ac glutinosâ. Aristoteles
lib. 1. hist. an. cap. 16. scribit, cerebrum ad tactum frigidum ef-
se per naturam. Lib. 2. de part. an. cap. 7. inquit, cerebrum
omnium partium corporis frigidissimum esse: ejusq. frigiditatem
tactu percipi posse. Et lib. eodem cap. 10. causam reddit, cur
caput factum sit *ἀραιον*: nimirum ne cerebrum incaleresceret. Ga-
lenus lib. 2. de temperam. cap. 6. & lib. de ocul. part. 2. cap. 2.
& alibi sæpius cerebrum itidem frigidum statuit. Rationes
verò pro stabilendâ frigiditate sunt sequentes. I. est Aristote-
lis loc. alleg.: quia cerebrum ad tactum sentitur frigidum. II.
ejusdem, lib. 2. part. an. cap. 7. & lib. 1. hist. an. cap. 16. quia
ἄραιον. Quod autem tale, frigidum est: teste Galen. lib. 2. de
temperam. cap. 3. & comm. 18. l. 3. aphor. 111. iterum Ari-
stotelis, lib. 2. part. an. cap. 7. quia in ejus mixtione frigida ele-
menta, aqua & terra, dominium obtinent. Id quod Philosophus
probat. experientiâ. Nam cum cerebrum coquitur, indurescit
atq. siccescit. Cur? quia humor a calore ignis consumitur, & ter-
rena portio relinquitur. IV. ejusdem lib. 2. part. an. c. 7. quia
cerebrum facit, ut defluxiones fiant. Vbi enim vapores elevantur
sursum, à cerebri frigiditate condensantur, inq. pituitam & serum
vertuntur, & postea in varias partes delabuntur. Similis enim est
defluxionum generatio in *μικροβότοις* generationi pluviarum in
μακροβότοις. Nam in isto vapores ex terrâ exhalant, efferunturq. à
calore in sublime. Elati usq. ad mediam aeris regionem, substi-
stunt: & propter loci frigiditatem in aquam mutantur, inq. ter-
ram defluunt. V. est Galeni. de Ocul. part. 2. c. 2. quia mem-
brum est, memoria, intellectui, imaginationi, sensui & motui di-
carum. Quare si calidum factum esset, incenderetur, & incen-
sum tandem contabesceret. Adhac memoria esset instabilis. Cali-
dum quippe caput mobile est: frigidum contra. Atqui memoria re-
quies & stabilis necessaria est. Nam calidum habentes cere-
brum, instabiles sunt & mobiles. VI. ejusdem lib. 2. de tem-
peram.

B

peram.

peram. cap. ult. Cum enim pili capitis præ ceteris canescant: cumq;
 cerebrum desiccationis, tussis, & salivationis causa sit, dubium non
 est, quin temperamenti sit frigidioris. VII. quia facile afficitur ab
 externo frigore, quemadmodum & alie partes frigide. Vnde di-
 cebat Hippoc. aph. 18. f. 5. frigidum inimicum esse ossibus, dentibus,
 nervis, cerebro, dorsali medulla: calidum vero anticum. VIII. quia
 qualitas nutrimenti cerebri, & affectiones excrementorum ex
 ejus nutritione resultantium, satis demonstrant, cerebrum fri-
 gida complexionis esse. Phlegmatis enim naturam sapiunt. IX. quia
 nisi natura frigidum esset, sanè & à proprijs spiritibus, qui calidi
 sunt ac in perpetuo ferè motu: & ab exhalationibus inferiorum
 partium, quas instar camini recipit, inflammaretur: unde sensa-
 tiones essent deliræ: motus, quales phreniticorum, temerarij: spi-
 ritus animales, qui subtilissimi, evanescerent: idq; eo magis, quo-
 niam pars est perpetua cogitationi & imaginationi dicata. X. quia
 orta attestantur suo principio: & quale id sit, ostendunt: sic do-
 cente Galeno in purgor. c. 11. Atqui nervi, qui à cerebro oriun-
 tur, ex communi omnium sententiâ, frigidi sunt: quia exangues.
 Itaq; etiam sui principij frigiditatem detegunt. Nos pro cerebri
 quidem frigiditate pugnamus: negamus autem Aristoteli, illud
 actum, & ad tactum frigidum esse. Docet namq; Galenus lib. 8.
 de us. part. cap. 2. cerebrum quovis tempore multo calidius esse æ-
 re. Id quod verum esse deprehendes si digitum cerebro ab ossibus
 nudato imposueris. Influens præterea cordis calor minimè permit-
 tit, ut pars aliqua, maxime principalis, & in intimo corporis sita,
 actu frigida in vivente animali inventiatur. Inscius quoq; imus,
 cerebrum, quemadmodum Aristoteles quidem voluisse videtur
 cap. 7. lib. 2. part. an. prorsus æquior esse, squalorèq; obsitum
 atq; horridum. Contrarium enim monstrat avro. An. & anatome.
 Concludimus ergò, cerebrum frigidum esse, non simpliciter
 & absolute; sed comparate: habito respectu vel ad cutem, que mo-
 deratâ est temperie prædita: vel ad viscera alia: quibus calidita-
 te longè est inferius.

I X.

An spinalis medulla frigidior cerebro? Negantem vide-
 117

tur defendere Aristoteles lib. 2. part. an. cap. 7. Imo si textus
penitus inspiciatur, spinalem medullam, quam barbari nacham,
forſan à νάχῳ, dorſo, denominant, quia in ejus vertebris contineat-
tur, non modo non frigidam, ſed omnino calidam ſtatuit: idg. pro-
pterea, quia pinguis & obefa. Hinc laudat nature providentiam,
quòd cerebro, membrorum omnium frigidiffimo, eam adjunxerit.
Potest enim ſua caliditate exuperantiam frigiditatis cerebri con-
temperare. Præter argumentum Ariſtotelis ſunt etiam alia in
promptu, quibus spinalem medullam cerebro minus frigidam eſſe
probare licet. I. quia non tantum cordi, fonti caloris, eſt vici-
nior: verum etiam arterie magne, & vene cave, vaſis ſangu-
ine refertis, proxima. II. quia tantam frigidorum excremento-
rum copiam non habet, quantam cerebrum. III. quia foris muſcu-
lis cervicis, capitis, dorſi, thoracis, ſcapule, humeri eſt bene tecta:
intus verò, quæ cavitatem thoracis & abdominis ſpectat, partim
quibusdam muſculis, partim viſceribus præcalidis munita, cere-
brum autem offibus tantum & membranis circumdatum. Verum
pro affirmante, quam tuemur, cum Galeno ex lib. 2. de tem-
per. cap. 3. has ponimus rationes. I. quia cerebrum plus alimen-
tarij & vitalis ſanguinis habet, quam ſpinalis medulla: id quod
vaſa numeroſiora majoraq. declarant. E. hæc eſt calidius. II. quia
cerebrum æſtius eſt ſpirituum animalium, qui calidi. III. quia
ab inferiorum partium expirationibus, quæ ſurſum feruntur,
incaleſcit. IV. quia alia principia corporis ſuis principiatis cali-
diora ſunt: v. g. cor arterijs: hepar venis: teſtes vaſis ejaculatorijs.
Quidni ergò & cerebrum ſpinali medullæ, quæ illius eſt appendicu-
lu, & veluti caudæ? V. quia anteriora corporis calidiora videntur
poſterioribus. Ratio eſt: quoniam cor ſecundum Philoſ. l. 3. part.
an. c. 4. regioni anteriori ammotius, quam poſteriori. Unde & an-
teriora tum rariora, tum piloſiora ſunt poſterioribus. Fide faciunt
ſupercilia, cilia, barba, pectus, quod in plurimis hirtutum, & pu-
denda. At qui cerebrum locatum magis eſt in parte corporis antero-
re: juxta eundem Philoſ. l. 1. hiſt. an. c. 7. & 16. ſpinalis medulla
in poſtiora. Contrariæ opinionis rationes dilucemus, cum
deſcenſum in arenam.

An

An cerebrum in passivis humidum sit? Omnino. Hippocrates enim l. de aëre. cerebrum metropolin glutinosi vocat. Aristoteles l. 1. de animal. cap. 16. homini humidissimum esse asserit. Galenus l. 2. de temperam. c. 3. idem in humidarum partium albo collocat: id quod ex eius mollitie conjectari posse scribit. Quod enim molle est, humidum pronunciat: quod durum, siccum: praesertim si mediocriter in activis sese habeat qualitatibus. Neq. enim subdit, si quid cum summo frigore durum representatur, id etiam siccum est: nec, si quid cum vehementi calore est molle, idem statim est humidum. Caterum Galenus ibidem cerebrum non modo calidius: verum etiam humidius spinali medulla statuit: & propterea etiam mollius. Partem autem ejus anteriorem tanto humidiores dicit posteriores, quanto ea est mollior. Causam vero, cur cerebrum humidum & molle esse debuerit, explicat l. 8. de us. part. c. 6. Decebat enim ipsum tale esse: quia omnes recipit sensus, omnesq. imaginationes, atq. intellectus complectitur. Quod ergo facile immutatur, id est in hujusmodi actionibus & perpeffionibus aptissimum. At quod mollius est immutatur facilius quam durum. Prater hanc causam idem l. de Ocul. part. 2. c. 2. etiam duas alias addit: I. ne ex continuo motu desiccetur. Motus enim calorem excitat: calor vero humiditatem desiccatur. II. ut nervi ab eo procedentes sint molles. Impossibile enim est à duro molle: aut à molli durum produci. Tradit enim usitatam sibi nervorum distinctionem in molles & duros; in sensitivos & motivos: & illos quidem à cerebri proâ, tanquam humidiores mollioresq. hos vero ab ejusdem puppi, ut potè sicciora & duriora, emanare sibi persuadet;

De qua tamen jam exerc. 18. problema. 9. actum.

F I N I S.

01 A 6570

ULB Halle
002 937 867

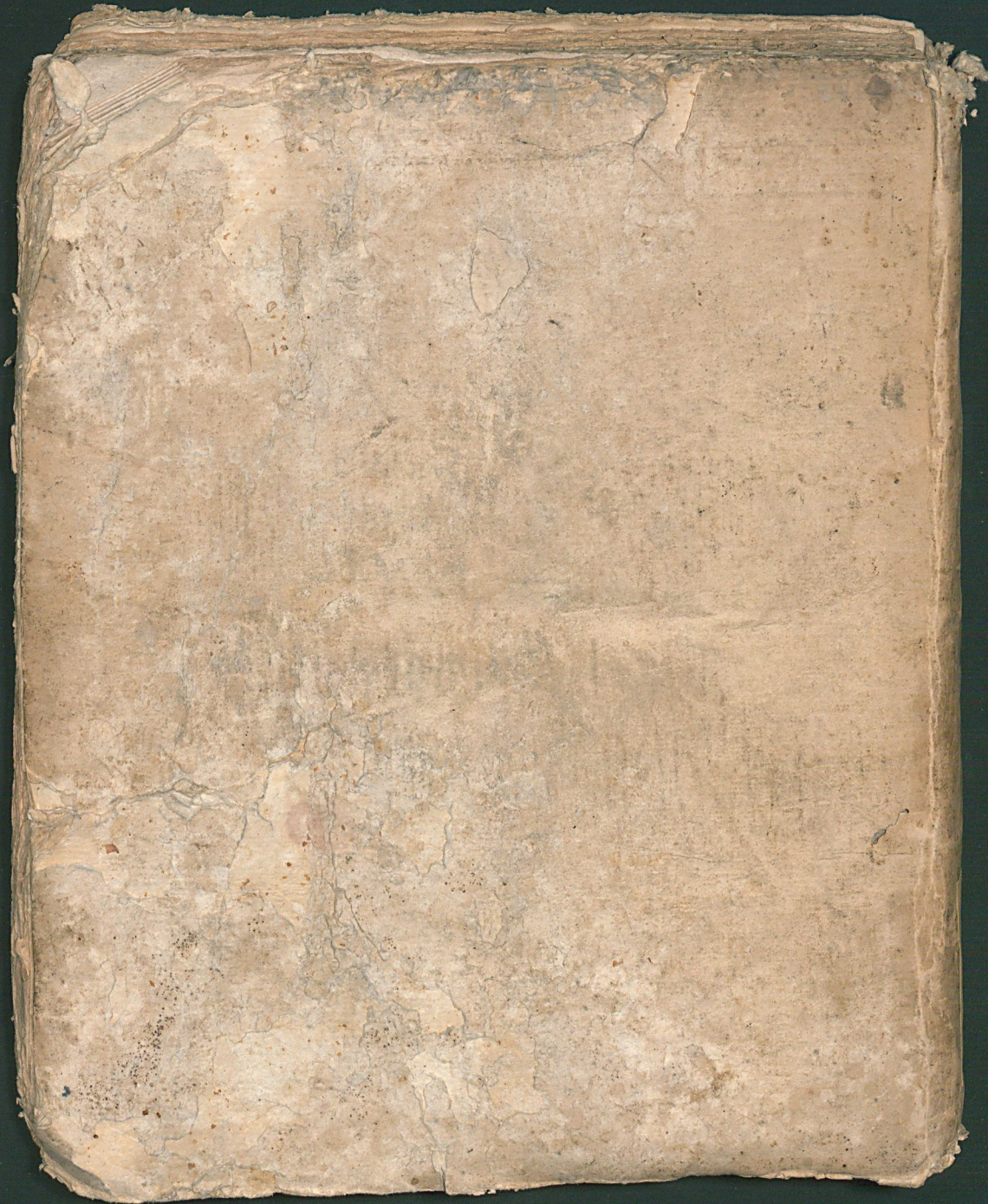
3

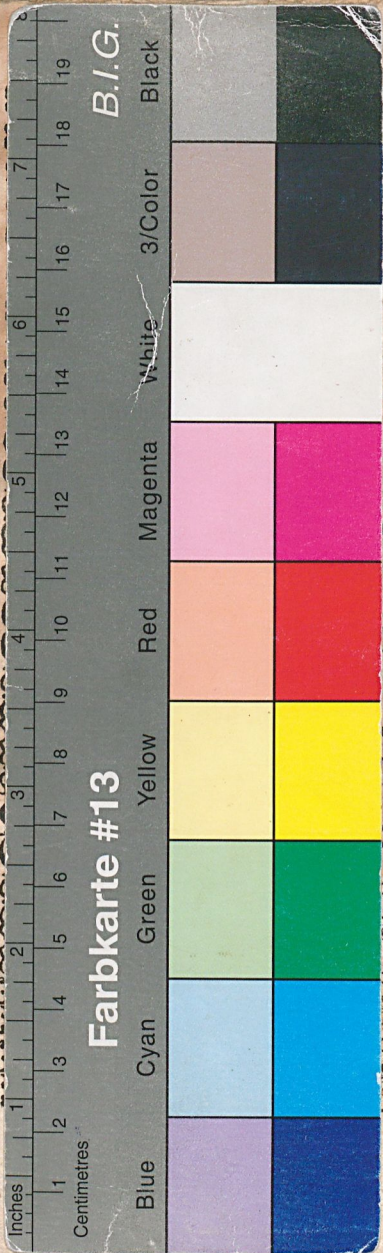
12

6017

ATIO
C A
MA:
nsium Aca-
ta:
E
EBIZIO
e ac Pro-
CO:
TOPPHORO
bergenfi.
ATI,
anis Andrea:
K XIII.

11

